

Kintzler Zoltán

Chronométre műórá és ékszerész

Aradon, Andrassy-tér 20. sz.

GAZDAG RAKTÁRA :

schaffhauseni chronométer, schweizi és egyéb gyártmányu, a modern igényeknek megfelelő óráknak és izléses, szolid elkészítésű ékszereknek.

Javításokat saját műhelyemben eszközölök.

Pontos és szolid kiszolgálás.

ALFÖLD

SZÉPIRODALMI, MŰVÉSZETI, TÁRSADALMI ÉS KRITIKAI KÉPES FOLYÓIRAT.

FELELŐS SZERKESZTŐ: HONISCH L. ISTVÁN.

ARAD, 1903. SZEPTEMBER HÓ 27.

III. ÉVFOLYAM 18. SZÁM. ==

== MEGJELENIK MINDEN

MÁSODIK VASÁRNAP. ==

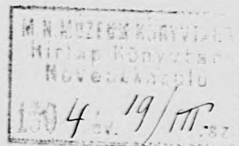
SZERKESZTŐSÉG: SZABADSÁG-TÉR 16. SZÁM.

KIADÓHIVATAL: JÓZSEF FŐHERCZEG-ÚT 22.

Előfizetési ára: Egy évre 10 kor.

Egyes száma 40 fil.

ALFÖLD

SZÉPIRODALMI, MŰVÉSZETI, TÁRSADALMI ÉS KRITIKAI KÉPES FOLYÓIRAT.

Felelős szerkesztő: HONISCH L. ISTVÁN.

SZERKESZTŐSÉG: SZABADSÁG-TÉR 16. SZ.

KIADÓHIVATAL: ARAD, JÓZSEF FŐHERCEG-ÚT 22.

MEGJELENIK MINDEN MÁSODIK VASÁRNAP.

Előfizetési ára: Egy évre 10 kor. Egyes száma 40 fill.

POLGÁRI BECSÜLET.

Arad, október 17.

A polgári becsület legfőbb kelléke a feltétlen hazaszeretet. Mert hazaszeretet nélkül nincs polgári becsület.

A polgári becsületességnek, a nagy idők lezajlása után legkimagaslóbb mintaképe Deák Ferenc volt.

Manapság már az ifju generációnak alig van fogalma arról, hogy mit tesz az: vagyon, rang és magasabb összeköttetések nélkül, csupán végtelenül küszködő önszorgalomból oda emelkedni, ahova a nagy idők után Deák Ferenc, a haza bölese jutott.

Hiszen nem okolható azért a jövő Magyarország államalkotó ifjúsága, hogy a jelenkor-nak rossz, hazafiatlan levegőjében öntudatlanul szívják magukba azt, ami e drága haza megrontására van. Hogy is tanulhatnának ifjaink jól, ha erre a már érett, férfikorban levő vezető politikusoktól jó példát nem látnak. — Vagy melyik hazaszeretettől lángoló lélek vallhatná vezérének a hazafiatlanságban nagy stilű Tisza István grófot, vagy pedig az aulikus Szápáry Gyulát, aki Jász-Nagy-Kun-Szolnok vármegyének Deák Ferenc-ünnepén azt mondta, hogy:

— Helyre állván a bizalom a korona és nemzet között, harmincöt éven keresztül, a korona volt alkotmányunk legfőbb őre, hogy Deák Ferenc ezt elérte, ez volt egyik legkiválóbb érdeme . . .

Tagadhatatlan, hogy ebben igaza van Szápáry Gyula grófnak. De ez ám csakis a cloy-i hadparancsig volt igaz. És a nemes gróf ezt

a szemenszedett dicsériádát a cloy-i merénylet után mondta.

Hol maradt hát a polgári becsület a nemes gróf lelkéből. Pedig hát már benőhetett volna a feje lágya az aulikus arisztokratának, hogy ne hozza a koronának alkotmányunk iránti jóindulatát össze Deák Ferenc szellemének dicső emlékével, a cloy-i hadparancs után.

Vagy talán Szápáry László gróftól tanuljanak az ifjak polgári becsületet, aki gaztettnek minősíthető vesztegetésével országos hirre tett szert? Tán Khuen-Hédervárytól vegyünk példát, aki granicsár lelki indulatával képes lett volna nemzetét a szurony-erdőbe zavarni, puskagolyók sivitásának zenekísérete mellett.

Hát Fehérváry, a volt évtizedes honvédelmi miniszter, milyen példával járult a hazaszeretethez. Hiszen tudva van, hogy ez a feketesárga lelkű államférfi mindenkor kész volt hazáját a Kamarilla ármánykodásainak alá vetni.

Ugy látszik, hogy a nemzet arisztokratáinak semmi köze a polgári becsülethez. Pedig hát Kossuth Lajos után Deák Ferencnek végtelenül hazafias polgári becsületérzése ragadta ki a hazát az elposványosodás tömkelegéből.

Az igaz, hogy a megbénultságból kiragadt nemzet nem Kossuth Lajos fenkölt lelkének igazi utján folytatta az utat a nemzetiség előhaladásában, de hogy végeredményben egy cél felé vezette a nemzetet Deák Ferenc szelleme, az kétségtelen.

Vagy hát nem-e azért foglalta törvénybe a hazabölcse a „magyar hadsereget“, hogy

vele a nemzet erőforrását és erősségét biztosítsa. És ime harminchat év alatt nem akadt magyar miniszterelnök, a ki a koronát figyelmzettette volna, hogy az uralkodói eskübe foglalt megtartandó törvények több szakasza nincs betartva. Igen, nem akadt magyar miniszterelnök, kiből a magyar polgári becsület jogérzéssel felülkerekedett volna és szemébe vágta volna az erős kéz után áhító, magyar vért szomjazó kamarillának, hogy „az ebadtát, nem oda buda“ ti bestiák! . . . Követeljük, mert szentesített törvénybe van foglalva a magyar szó érvényesülése és a magyar hadsereg létesítése . . .

Persze hogy felordított az évszázados konzervatív kamarilla, az ő talpnyaló, aulikus gyászmagyar udvarlóival együtt — mikor a magyar nemzet előállt az ő szentséges igazával, a melyeket kegyetlenül arculesapott az osztrák borjun fogalmazott hadiparancs.

Deák Ferenc a haza bölcse, a ki visszautasított vagyont, kitüntetéset, rangot, mindent — bizonyly másképp járt volna el a Habsburgokkal, ha tudta volna, hogy harminchat év után annyira visszaélnék az ő nagylelkűségével.

Mert hát ki ne tudná azt, hogy Kossuth Lajos mit akart a magyaroktól a königgrätzi csufos osztrák vereség után: félbemaradt miszsióját be akarta fejezni. Fel akarta szabadtani féltett hazáját a bitorló osztrák járma alól . . . És ezt meg is érezte a kamarilla. Sietett is az uralkodó az egyszerű magyar polgárból lett államférfi mentő karjaiba, aki talán sokkal többre becsülte a Habsburgokat, mint amennyit azok érnek . . .

Deák Ferencnek polgári becsülettel áthatott esendes természetű szive nem volt barátja a kockáztatott politikának . . . Nem szeretete a rohamlépésben való előrehaladást. Szóval irtózkodott a vértől, nem akarta, hogy újra osztrák vérrel szennyezze be a kezét a magyar.

A haza bölcse inkább meghasonlott Kossuth Lajossal, mintsem kockára tegye Magyarország jövőjét . . . Ebben az egy jóindulatu gondolatban túlzott Deák Ferenc. Mert ha a königgrätzi kritikus időben karöltve Kossuth Lajos eszméivel haladt volna a nagy államférfiu, akkor a clopy-i hadparancs sohase lá-

tott volna napvilágot. Ma már Ausztria és vele a Habsburg-Lotharingiai ház is földönfutóvá lett volna . . .

Lám, lám, mire nem volt jó a magyar polgári becsület? . . .

A köszönet pedig ezek után mi lett? Az uszálythordozó bornirt magyar arisztokrácia megvetette a polgári becsületet, a kamarilla részéről pedig fizettek a gyalázatos alkotmányrabló hadiparancsral.

— Fordulj meg sirodban Deák Ferenc!

Honisch L. István.

LILIOMSZÁL.

*Drága lilionszál, édes szép leányka —
Boldog vagyok, hogyha szemed pillantása
Beragyog lelkembe: csupa gyönyörűség . . .
Óh bár nekem adna tégedet a jó ég.*

*Szíved, lelked amit megkívánna lányka:
Én volnék a rabod, s mindent felszolgálna;
A te hűséges és rajongó imádó.
Óh bár én lehetnék a te boldogságod!*

*Hogyha hideg lenne a lilionszál,
Csókkal melengetném drága virágomat.
Mindenemet érted feláldoznám lánykám,
Azért, hogy a szíved csak én imádhathnám . . .*

*Ősszel, ha a levél lehullt már a fáról
Nem látnánk meg mi azt a nagy boldogságtól.
Te volnál ragyogó illatos tavaszom . . .
Lány szellő volnék én zimankós hajnalon.*

*Csalogány volnál te, én volnék a párod . . .
Milyen nagy is lenne a te boldogságod!
Zengenéd a szép dalt és én elcsattognám,
Hogy te vagy mindenem: ez lenne zsolozsmám.*

*Fájó szívvel látom a mulandóságot,
Mint hull a levél s az őszi némaságot.
Lilionszál lánykám add nekem a szíved!
Milyen szép is lesz ám akkor ez az élet.*

Stella.

AZ „ÁLFÖLD“ SZÉPSÉGRÓVATA.

Kiss Stefike.

KRÓNIKA I.

ZSINDELYKE ÉSZREVÉTELEI.

Ellesett párbeszédéből.

Csodálatos érzelmek között veszem kezembe a tollat. És ennek a különös érzelmenek egyszerű és természetes magyarázata az, hogy tegnap este megnéztük Herceg Ferenc Garabját: Ocskay brigadéros. Az éjjel arról álmodtam, mintha én lettem volna Tisza Ilona, de Ocskay brigadérosom nem volt. Az álom nem kedvezett annyira, hogy férj uramat lelki szemeim elé hozza. Szóval álomban Tisza Ilona voltam Ocskay néikül.

Talán ezért is maradt meg lelkemben az a különös érzés, a mi alig kimagyarázható. Azaz egy bizonyos, hogy soha aktualisabb nem volt Herceg Ferenc kuructárgyu darabját színrehozni, mint most. Azaz egyáltalán csakis most aktualis minden színházban Ocskayt színrehozni.

Kuruc időket élünk. Budapesten már kuruc ujság is van. Divatos lett Rákóczi-ról beszélni, divatos lett a Rákóczi korabeli dolgokról a szalónokban is társalogni. Azt tapasztalom, hogy mentül jobban agyarkodnak a magyarra Bécsben, annál inkább kiélesedik a magyar társadalomban a sovínisztikus érzés.

Mikor tegnap este végig néztem Ocskay brigadéros, elgondolkoztam, hogyha a jelen-

korban Ocskay brigadérosok nincsenek is, de vannak selmák, a kik magyar mivoltukat még a magyar Messiásnak a szobra előtt is megtagadják.

Vagy nem-e ilyen csunya selma Csallány Géza honvéd generális, a szegedi helyőrség parancsnoka?

Nagyon csodálkozom azon, hogy a szegedi nők elnézték dicső Kossuth apánk szobrának a meggyalázását. No már ezt mi aradi fehér népek bizony nem tűrtük volna el Zápotojásokat dobáltunk volna a selma tábornokra, a ki magyar ember létére nem átalotta megtagadni azt, a mi minden magyar ember előtt a legszentebb kell, hogy legyen. Vagy szereti az olyan magyar ember a hazáját, a ki nem tiszteli Kossuth Lajos emlékét. Annál rettenetesebb Csallány Géza cselekedete, mert mint tudva is van, ő honvéd kerületi parancsnok: tehát kizárólag magyar tábornok, a kinek szentem semmi köze a császári szubordinációhoz, ő tisztán magyar királyi honvédkerületi parancsnok. Alig van annyi hozományom, a mi egy uribb szerü kelengyére elég volna, mindennek dacára kijelentem, hogy Csallány, ha nőtlen volna és ha jóval fiatalabb volna, még akkor se mennék hozzá feleségül. Pedig hát egy tábornok — magyaros nyelven szólva — nem is olyan kiskutya már. De én még tovább is megyek; még leánya se lennék a feketesárga lelkü selma honvéd tábornoknak, nem én. Kisülne a szemem, ha az utcán az emberek azt mondanák, hogy: itt ez a puccos dáma a selma leánya. Ha nem is volnék olyan nagyon puccos, de a szegedi nép annak látna, mert azt tételezné fel, hogy a selma honvéd tábornokot csunya cselekedeteért jól megfizették . . . És ez talán igaz is lehet, mert bizony, a mint Barabás Béla bácsitól hallottam. Bécsben nem nagyon válogatnak a rang és vagyon osztogatással, ha a csalafinta osztrák érdekek azt megkívánják.

Azt hallottam, hogy a mióta a Habsburg-Lotharingiai ház uralkodik a szegény és szerencsétlen Magyarország felett, azóta csakis olyanok lettek grófok és bárók, a kik hazaárulók is voltak . . .

Itt eszembe jut Tisza István, a kire még nincs egészen rá sütve a hazaárulás, de mar — a mint hallottam — közel jár hozzá, mert elvégre a grófi rang előlegezését csak meg kell szolgálni előbb vagy utóbb . . .

A mint az ujságokból kiveszem, Tisza István végtelen áldozatkészséggel hajlong a kamarilla kegyet, golyót és kötelet osztogató hangulata előtt . . . Sőt mi több, még erős

kezeit is följánlotta, hogy annál biztosabban tudjon segédkezni a hurok nyakbavetése körül . . . Szegény, ezerszeresen szegény magyarok, mi is lesz veletek, ha tény, hogy a selmának készülő Tisza István gróf lesz a miniszterelnök? . . .

De hála isten az újabb hírek szerint hátterbe szorult Tisza István, a mennyiben belátta, hogy ő csak jobban felizgatná a kedélyeket. Helyet csinált Tisza István Lukács Lászlónak, a ki olyan féle se hideg, se meleg államférfiu. Ezzel az urral ugyan nem sokra megy a magyar ügy: ezt még a dráगतantim is koncedálja, pedig ő nem igen szokott politikával foglalkozni.

A középkori vandál szokásoknak újra áldozata van Aradon, Porteleki László annyira összeszabdalta Aranyosi Benő önkéntest, hogy az, a míg él, soha el nem felejtí Porteleky Lászlót. Aranyosi Janka színésznőnek szegénykének keserves napjai lehetnek a fivére szerencsétlensége miatt. Arról alig lehet valamit megtudni, hogy miért kellett ennek a véres összeesapásnak megtörténni. Több mint bizonyos, hogy szoknyát viselő egyén van a háttérben, mert hát másért miért lett volna érdemes ilyen nagymérvű vérengzést elkövetni? . . .

Visontay az én festő tanárom, a kiről szívesen szoktam egyetmást megírni, rettentesen el van keseredve, mert a füléhez jutott, hogy jóakarói azt beszélík és niresztelik, hogy az ő művészi dolgai mind összevásárolt holmik. Hogy Aradon ilyesmi megeshet, azt egy esepet se esodálom, mert igen kicsi és naiv városka Arad ahhoz, hogy megtudja becsülni az olyan embereket, a kik a művészetek, a tudomány, az irodalom fejlesztésében előjárnak.

Tehát csak ne bosszankodjek Visontay. Haladjon csak azon az uton, a melyet kijelölt magának: az irigyei majd csak belátják egyszer, hogy az tud ám valamit mutatni a ki kitartó szorgalommal évekg dolgozik csak azért, hogy tudását a köznek szentelhesse a nélkül hogy kápráztató de üres és hamis, napsugaras port hintsen a közönség szemébe: mint ahogy azt az ő jóakarói teszik!

A közelebbi számba Visontay műtermét hozzuk képen, a növendékekkel együtt. Még nem határoztam el magam, hogy én is rajta legyek a képen.

A szép, a kedves, a drága Zsűlnék megint igen sok borsot tör az orra alá (f. f.) a Függelenség színházi kritikusa; Zilahi erre azt mondja, hogy mindez azért történik, mert f. f. igen jó, mondhatni barátságos viszonyban van

B. Szabóékkal; szóval a kritikából kilátszik a lóláb . . . Hogy ez mennyire lehet valószínű, azt egy este a színházban f. f.-nek a szájából hallottam. Ugyanis f. f. lelkében semminemű részrehajlás nincsen, mert az ő tollát tisztán az igaz művészet iránt való lelkesedés vezeti. Soha semmi mellék érdek nem gyujtja meg lelkében a kritikai lángot. F. f.-et semmivel lekenyerezni és megvesztegetni nem lehet . . . Csakis egy esetben adja be a derekát: akkor, ha legalább is olyan előadások és lelkiismeretes szereposztások lesznek a hogy az Krescsányi Ignác országhírű színigazgatónál volt, van és lesz mindaddig, míg a derék színigazgató csak járti tud a világot jelentő deszkákon.

Még azért se hajlandó f. f. lefegyverkezni, ha a kedves Zsűl mindennap elmegy hozzá látogatóba, mert ő mint ember állítólag legalább is annyira áll külön a kritikustól, mint — Makó Jeruzsálemtól.

Nem is hittem, hogy annyira hangulatos legyen a színház levegője. Zilahi részéről jó órában legyen mondva a mióta megkezdődött a színházi saison még egyszer sem volt üres ház. Pedig nefeledjük, hogy októberben vagyunk, itt a szüret ideje: hegyen völgyben lakadalom és a színháznak mégis van publikuma. Most már elképzelhető, hogy milyen látogatott lessz a muzsák temploma majd télen, a mikor tényleg nincs egyéb szórakozása az embernek.

A fülemhez jutott, hogy nagy riadalom volt az Alföld szerkesztőségében egy levél miatt, melynek álnév alatt rejtőző írója arra kérte a szerkesztőt, hogy okvetlen közölje le cikkét, mely esupa leleplezéseket tartalmaz színházi belső ügyekről, azaz jobban mondva a tagok dolgaival foglalkozik. Ugyanis, hogy ki mennyire taksálja magas, magasabb, legmagasabb színvonalon álló művészetét. Csak hallomásból tudom a levél, illetve cikkely tartalmát, de meg vagyok győződve arról, hogy esunya rágalom és vénasszonyos pletyka az, hogy az aradi előkelőbb színművészek és művésznők csokrokat és koszorukat adatnak fel maguknak. Már az ilyen esunya és rosszakaratu állításhoz bizony nagyfokú roszelelkűség kell. Én csak megvetéssel tudok lenni az ilyen denunciáló ellen. A szerkesztőségnek az a véleménye, hogy a rágalmozó cikket egy olyan valaki írta, a ki nagyon közel lehet a társulathoz.

Jaj istenem, szinte elborzadok, a mikor arra gondolok, hogy én is színésznő akartam lenni. Szinte elképzelem, hogy milyen óriási intrika, kétszínűség, roszelelkűség uralkodik ott, a hol a művészetek kulturáját kell, hogy fej-

lesszék. Azért mégis sokszor megszáll a vágy, hogy színész nő legyek, mikor Almássy Lolát látom az utcán, a ki most már még az ékszeréről is híresebb lett. De hát inkább tartogatom magamat a polgáriás férjhez menetelhez. Mert talán mégis jobb egyszerű uri asszonynak lenni, mint puccosan, fejedelmi toalettekben a festett világ intrikáit és irigységét tűrni és hizelegni a kiálthatatlan kritikuskoknak.

Dehogyan is lesz színész nő —

Zsindelyke.

SZEGEDI KATONÁK.

Hitvány fattya nemzetednek
Édes hazám elárult
Csallány Géza brigadéros,
Letépett egy koszorút;
Beszennyezte azt az oltárt,
Hol a magyar zeng hozsannát.

Katonák! Ti magyar fiuk
Vérző sebet üssetek,
Az áruló piszkos rongyon
Ki egy istent megsértett:
Mert istenünk Kossuth Lajos,
Ki őt bántja: gyalázatos!

Visszatartott jó katonák,
Névtelen bátor lelkek.
Csak tovább így, s meglássátok
Kőbe véssük nevetek:
Hogyha majd az nem lesz titok —
Kik adták a szent koszorút.

Ki meri azt állítani,
Hogy ez mindig így marad,
Hogy hazánknak árulói
Így szabadon járhatnak...
Eljön még majd az az idő,
Hogy a gáztett nem lesz dicső.

*

Rabulejtett szép szabadság —
Szabad lesz még jó katonák!
Az idő majd mindent meghoz,
Ne legyetek soha gyávák.
Nemsokára út az óra
Egyek leszünk magyar szóra!

A bitangok az árulók
Futni fognak meglássátok.
Ti véreink, magyar fiuk
Csak türelem, mert az átok
Utóléri, ki hazáját —
Meggyalázza: édes anyját.

Csak előre szóval, tettel!
Bátran, bár a trónlépcsőig:
Győzni fog a szent igazság
Elég már a szűkkeblőség.
Előre hát jó katonák:
Magyarul majd ha kiáltják...

Liptófalvi István.

KRÓNKA II.

KRECSÁNYI IGNÁC.

Ki annyi éven át küzdött mint vidéki színigazgató, szerényen, szinte visszavonulva ünnepelte az elmúlt napokban harmincéves színigazgatói jubileumát. Kerülve minden zajt és pompát, pedig nálunk, itt szép Magyarországon még a valamire való iparos is országra szóló ünnepélyben részesül — már amennyire a körülményei megengedik.

A mi országunk a jubileumok és ünnepek boldog hazája. A lapok hirdetik bőven feleresztve az ünnepelt érdemeit — addig ütik a nagy dobot, míg elhallatszik — a csillagok birodalmába és onnan felülről lepottyan egy csillagocska díszére a kitüntetett polgártársnak. Megható magasztos események ezek. Mind ki lesz tüntetve, a ki a csizmadia mesterséget alaposan érti, aki elég apró kiflit formál, vagy aki ért a mesterségéhez, mint hajdu a harangöntéshez, ki lesz tüntetve nálunk biztosan, kap akkora dicséret oklevelet, hogy egész familiájával be tud takarózni télviz idején. Csak ember kell, aki tudja verni a reclam nagy dobját — hozzá juthat minden nagyobb megerőltetés nélkül egy kis medaillon féle esekélyességhez, mely apróság pedig az emberek előtt igen nagy tekintélynek örvend.

Krecsányi Ignác színigazgató fájdalom nem tartozik ezek közé a szerencsés emberek közé — az ő létezéséről még csak tudomást sem vettek oda fenn — még a lapok is szép csendesen hallgattak. Minek is? Ki ő és merre van hazája? — Ha holmi postás sikkasztásról lenne szó... no akkor töviről hegyire leírnák a rémes esetet. De így ilyen válságos időkben. Ki érne rá még Krecsányi Ignácal is foglalkozni? — Mit törődnek az emberek ilyen apró emberrel, ki harminc éven át küzdött a magyar nyelv és a magyar színművészet diadaláért: ki törődne egy olyan szürke színészemberrel — ki ezer-szer áldozta fel nyugalma, egészségét, hogy diadalra vezesse egyik-másik magyar szerző szindarabját. Hány álmatlan éjszakán át vergődött szegény jó Krecsányi ágyában — mit tehet még egy-egy gyöngén felépített darab sikere érdekében. Hány nagy sörényű drámairónak mutatta meg az utat, melyen haladnia kell, ha elakarja érni a Parnasszust.

Hány színészt tanított, vezetett előre a diadal

utján, a nemezeti színház, népszínház stb. stb. kapujáig. S most ezek büszkén néznek le a szellemország büszke részesei, míg Krecsányi igazgató szerényen áll a temesvári városi színház coullissái mögött s összefont karokkal hallgatja a már tán százszor lejátszott darab szavait — egy kis pausa a színpadon — s ő hallva a végszót — lelkesen kiáltja oda a szereplőnek „végszó“ Rákóczi, Bercsényi! előre! Igazi kuruc fővezér ő a magyar színművészet történelmében nála nincs meghátrálás „csak előre.“

Igy vette ő be Pozsonyt, Budát, Temesvárt, Szegedet, Aradot, — és végre Magyarország büszke, de drága gyöngyét Fiumét. Fiume! Miféle győzelme volt az a magyar színművészetnek — jó formán szinte kedvük volt az olaszoknak elfeledni saját nyelvüket és szívesen kiállítottak volna fel a színpadra „Éljen Krecsányi!“ Bánk-Bán fiumei előadása alkalmával a szegény jó „Direktor ur“ sirt örömeiben mint a gyermek. — A közönség tombolt a lelkesedéstől — és Krecsányi zokogott örömeiben. Ilyet produkáljon akármelyik érdemrendekkel felcífrázott méltóságos ur — legyen az bár főispán vagy v. b. t. t. ur. Hja de ilyen a világ! Ez az érdem jutalma. Az a rossz szokás már meg van itt nálunk szép Magyarországon, hogy az előkről szeretnek megfélekedni, csak akkor kapnak észbe nagy ünnepély rendezőink, mikor már csak sirkövet lehet állítani. Ebben aztán nagyok. Akkora követ tesznek az ember fejéhez, hogy még a végítélet napján sem bujhat ki az ember alóla. Itt van szegény Dankó Pista esete, maga se hitte volna soha, „hogy népszínműve“ premiérjét a mennyországból nézheti kukkeren a Népszínházban. A míg élt, nem látták meg, olyan kis pont volt ideleln a földön. A nagy fejüek átnéztek a fején „Cigány?!“ várjon! ráér! — Csak a jó öreg Szent Péter telefon szavára adták elő a „Cigány életet!“ Most már adhatjátok bátran a Pista gyerek darabját, mert ő máától kezdve nekem muzsikál. Azóta van is szüret a népszínházban. De van ám! Azért csak hátrább az agarakkal, sirkő emelő tisztelt bizottság, süssétek meg ügybuzgóságtokat.

Ha megérte harmincéves színigazgatói jubileumát, a jó Krecsányi direktor meg fogja érni az ötven évest is, s ha nem jutott eszetekbe megünnepelni most a magyar színművészet ezen lelkes és hivatott apostolát, térjetekek legalább akkor eszetekre és adja az ég, hogy akkor mind, együtt velünk, ti is ünnepeljétek a jó ötven éves „direktor urat!“ Ugy legyen. Adja az ég. Mert szó ami szó, nagyon gyengén volt rendezve a magyar nemzet részéről ez a kis jubileumi ünnepély, nem ártott volna egy kicsivel több görögtűz, lelkesedés egy olyan ember multja és jelene iránt.

De hát ki tehet róla, mi már ilyenek vagyunk — „magyarok.“

Kanabokai.

BUDAPESTI ÉLET.

Budapest, okt. 17.

Nagypéntek volt a mult héten. Ezeréves multunk legszomorúbb emlékü napja: október 6.

A megdicsőült tizenhárom emlékét ünnepelte rangkülömbőség nélkül a gyászban egyaránt osztozó nemzet.

Elnémult e napon a pártok rut vizsálya, hogy emlékeztesse a hazátlan kores utódokat a még mindig boszúlatlan halhatatlanok gyászos végzetére, akik nem tudtak élni a veszendő hazában és meghaltak a golgotán!

Elsirtuk legszentebb könnyeinket, a megdicsőültek lelkiüdvéért és szent fogadalmat tettünk, hogy igazságos boszút állunk az átkozott hóhérokon.

Mert van isten a felhők felett akinek boszúlo karja lesújt a gyáva gyilkosokra.

A megdicsőültek véres arnyai itt lebegnek már felettünk és boszúért kiáltanak.

S a boszu közeleg!

Mert virrad már, husvét vasárnapunkra virrad. Feltámad az eszme, mint feltámadott, Jézus a názáréti!

Csak az embert ölte meg a bitó, de az eszme él! él és feltöri gazkezek által megásott sirját, hogy a latrokat temesse a nekünk szánt sirba.

Virrad. Türogtató zendül a hármás bére felett. Rákóczi jön kuruchada élén, hogy kiverje hazánkból a rajtunk élősködő nemzetünket gyalázó labancokat . . .

— Ragyogó októberi napok járnak. Ünnepet ünnepre vált a magyarok istene. Rákóczi emléket is fényes ünneppé ült meg Budapest városa. A bölcsök fejedelmének. Deák Ferenc születésének százados évfordulóját is e héten ünnepli a nemzet.

Lángeszét esodájuk, emléket áldjuk és kesergünk a legnagyobb bölcs szépen kigondolt eszméinek szomorú vége felett.

Mert most, midőn emléket ünnepeljük, látjuk, hogy minden, amit olyan szépen kigondolt csak pusztá szó maradt, csak színes remény, mely szétfoszlott mielőtt valóra vált.

Nem rajta mult, hogy korszak alkotó törvénye csak ígéret maradt a koronás király előtt, s amelynek jogos szentesítését hiába várja még ma is a hiszékeny magyar.

Csak várja, várja, de a király, az alkotmányra fölesküdtő koronás magyar király, csak hadiparancsot küld az ő néptörzsének és feledi, hogy ez a néptörzs itt él már egy ezredéve, s hogy Königrätz . . . szóval ő csak feled, de a magyar nem!

No de némuljon el a keserőség szava, hisz véget ér nemsokára a szolgáltság kora és eljön az a szebb, boldogabb jövendő, melyett a költő oly szépen megálmodott . . .

— Ám ha szomorú is az élet, annál vigabb a művészet.

A muzsák hajlékaiban nincs gyász, nincs pártviszály, ott mindig béke van, jókedv és boldogság.

Mint eltikadt vándor a hús forrást, úgy keresi fel a nép naponta a muzsák berkeit, hogy küzdelemtelies napi

munkája után kipihenje fáradalmait és lelkesedést, reményt találjon a jövő küzdelmeire.

Persze ez csak a nemesebb tárgyú művekre vonatkozhatik bár ma, sajnos, csak Bob és Miczi ö hercegségeik vannak divatban.

Övék a hatalom és a dicsőség, de csak rövid ideig, mert nemsokára visszatér az a régvárt régi szép idő, amikor ismét a halhatatlanok veszik át az uralmat.

A múlt héten a vígszínház mintha javulni akart volna, előadott három érdekes apróságot, melynek egyikét az „igazgató urat“ vegyes félelemmel, de lesújtó kritikával fogadta a sajtó és közönség egyaránt.

Hiába a mi közönségünk még nem érett meg az ilyen idegrázó különlegességekre.

A mi közönségünknek más „idegrázó“ históriák tet-szenek, például Dr. Nebántsvirág, mely leplezetlenül tárja eléjük a legujabb francia pikantériákat.

Jubileum is volt e héten. A magyar színház század-szor adatta elő legnagyobb sikerű darabját, melynek címe a drótostót. Hogy milyen mértékben dühöng az operett-láz, annak szomorú tanubizonyosága e száz előadás.

A nemzeti színház, mint ósrégi idők óta halad a maga döcögős szekerén. Neki nincs Bob hercege se drótostója, mely 5 hónap alatt megérjen száz előadást.

De azért a nemzeti színház, is jubilált e héten.

Ötvenedszer adtak elő egy Schakspere nevű tehetséges, de feledésbe merülő drámairónak Coriolanus című darabját.

Az igaz, hogy nem öt hónap, se nem öt év, hanem ötven esztendő kellett ehhez a jubileumhoz, de hisz' az a néhány ezer hónap nem is olyan nagy különbség.

Nagyobb baj volt az, hogy a porlepett kéziratok közül kihalászták Calderon egyik ifjúkori bűnét, s így tör-tént aztán, hogy ugy a darab, mint az előadás két szék között a pad alá esett.

A dalszínház az csendes és üres, mint a népszínház-beli „Katinka“ című operett, de annál nagyobb élénkség uralkodik a jövő héten megnyíló királyszínházban, ahol nagyban készülnek már a megnyitó előadásra kitzűzött Arany virág című operettre, melyről legközelebb fogok beszámolni.

Holló.

ALFÖLDI HIRESSÉGEK.

Nagy a világ, sok a híres ember. Sokszor egy kietlen falucskában él az, kinek agyában világren-det felforgató eszmék vannak. De mivel manapság már végtelenül nehéz érvényesülni, hát a világot megrendítő eszméktől gazdag elme eltesped, búval, gonddal agyonemészti magát. És mindörökre vége az álmodott, a remélt karriérnek.

Máskép van az ott a fővárosban, ahol az élet-nek lüktető ereje felszínre veti azt, aki arra méltó, és az ilyen egyszerre országos hírű lesz. Nem kell a sovárgó ihletett léleknek a betevő falatért, mielőtt ki-forrná magát, más pályára lépni, amelyen nem tud boldogulni. Nem kell évtizedekig körmölni, nem kell a fenséges eszméket termő agynak parlagon heverni. Ha létjogosultsága van az agy termékének, utat szorít az magának mindeneken keresztül.

A főváros mindég lenézi a vidék hírességeit, pedig hát talán ezek sokkal több és érdemlegesebb munkát végeznek, mint amazok ott fent.

Mi jó alföldieknek is vannak híreseink akik szorgalmasan dolgoznak a nemzeti ügyekért . . .

Ki ne ismerné Benedek Árpádot, aki elérte azt, amit egy vidéki zszurnaliszta elérhet. Éppen tíz éve annak, hogy Aradra került. És ime teljes hosszu kilenc évig kellett körmölnie, hogy egy lap élére jusson. De ez is csak úgy történt, hogy ő maga teremtette meg a Függetlenséget, amely ujságot manapság már divatos olvasni.

Mindezek dacára én jól tudom, hogy Benedek Árpád lelkében sokkal több ambíció lángol, mintsem meglegedhetne azzal, hogy megteremtett egy lapot, amely virágozik és amely lapnak ő a felelős szerkesz-tője. Talán a végtelen ambícióba egy kis hiúság is vegyül, de hát ki ne lenne egy kevéssé arra hiu, amije tényleg van. Mert hát aki a maga értékét nem tudja megbecsülni, az a más értékét egyáltalán semmibe sem veszi.

És hogy Benedek Árpádnak jó tolla és bátor-sága van, azt október hatodikán, a vértanuk szob-ránál is megmutatta, mikor ki merte mondani, hogy

Az „Alföld“ előfizetési ára:

1/4 évre	2 kor.	50 fill.
1/2 „	5 „	— „
egész évre	10 „	— „

Az „ALFÖLD“ kiadóhivatala.

az uralkodóház tagjai éppen olyan emberek, mint más halandók. Mert hát a sors kegyetlenebb keze éppen úgy el tud bánni a biborral is, mint ahogy a bakó elbánt a tizenhárommal. De hát csak türelem — folytatta Benedek — mert nincs még tizenhárom.

A második tiz év sokat jósol e tehetséges és bátor hirlapírónak. Talán nem is kell már újabb tiz évig küszködni, hogy elérje mindazt mit ambiciózus lelke megálmodott.

Judex.

ROMOK.

Évszázados, komor embernyomok,
Megdőlt virágok, porladó romok!
Felettük még a bus emlékezet
Mint arra tévedt bérci sas lebeg.

Eltűntek ők, kik egykor alkoták,
Eltűntek ők és velük egy világ!
Nagy alkotások mind leomlanak,
Uj századoknak lábnyoma alatt.

De a bokrok közt most is zeng a dal,
— Csak a természet örök — fiatal!
Mit alkotott, nem mulhat el soh' sem,
Mit ember alkot, az mind rom leszen!

Márkus Alajos.

AZ IRÓ UR.

Irta: Vértesy Gyula.

Akkor is, mint mindig, valahányszor csak látam, nőt kísért az utcán. Szép sugartermetű leánykát, aki, úgy látszott, nem mert a karjába kapaszkodni, de az esernyő alatt oly közel simult hozzá, hogy szinte az arcát érthette az arca.

Erkölesi felháborodást éreztem, aminőt minden férfi érez, ha látja, hogy egy más férfi csinos nőskéket kísér az utcán. Tulajdonképen inkább lehetne ezt irigységnek nevezni, de jobb szeretjük az erkölesi felháborodás kifejezését.

Szóval, fel voltam háborodva és dühös voltam az író urra, aki feleséges ember létére, konkurrenciát csinál nekünk szegény legényembereknek.

Az asszonynak bizonyára azt füllengette, hogy dolga van a szerkesztőségben.

Oh ezek a szegény megcsalt asszonykák! Ha tudnák, hogy a férj uram milyen ritkán néz be a szerkesztőségbe. Dehogy tudják, sőt azt hiszik, hogy a szegény férjceskének rettentő módon meg kell dolgozni a mindennapi kalácsért és pecsenyéért.

Szinte látom szegény asszonykát, hogy ma délután is milyen aggódó gondossággal kereste elő Sándor ur esernyőjét, sárcipőjét és melegebb felöltőjét, hogy a lelkem valahogy meg ne hűljön, míg

beér a szerkesztőségbe. No hiszen ha látná, hogy a szerkesztőségtől milyen távol kíséretet holmi csinos hölgyikéket.

Elhatároztam, hogy rá fogok piritani a zsványra. Kísértem őket folyton. Végre egy kapualjában elváltak.

— Ma ne jöjjön fel — mondta a leány — ott-honn van a mama, majd holnap!

— Holnap édes — sugta Sándor ur, megcsokolva a leány kezét.

Schogyse tudtak elválni egymástól. Hosszan sokáig tartották összefogva kezeiket, majd Sándor ur előbb óvatosan körülnézve, hogy nem jön-e valaki, magához huzta a leányt és megcsokolta.

És ez az ostoba liba, (oh, hogy haragszunk minden leányra, aki mást csókol és nem minket) hogy h gyta magát!

Végre aztán nagynehezen mégis csak elváltak. Sándor ur sokáig nézett utána s a leány még a lépcsőház ajtajából is csókot hintett kezeicskéivel.

— Édes baba! — suttogta félhalkan s szívtart véve ki a tárcájából, a dolgát jól végzett ember jóleső nyugalomával rágyujtott.

Vállára ütöttem.

— Gratulálok a legujjabb hódításodhoz!

Még csak zavarba sem jött:

— Ugy-e nagyszerű gyerek! Imádásra méltó. A zeneakadémiára jár! Remek jószág! Halálosan szerelmes vagyok belé.

— Igen? És a feleséged önnagysága mit szó, ehhez?

Mit szó? Először is nem tud róla.

— És a lelkiismereted?

— Eh mit lelkiismeret! A feleségem már nem szeretem. Egy cseppet se! Legjobb lenne elválnunk, de nem merem neki megmondani. Sajnálom. A szerelemből már csak a sajnálat maradt meg! Azt mondom neked pajtás, hogy nagyon válaszd meg, kit veszel el. Mert egy nem nekünk való feleség tönkreteszi a magunk fajta íróember egész életét.

Különben, ha nem csalódom, a házasság általában nem nekünk való. Mert mi az emberiség hangulatokban utazó tagjai szeretni ugyan nagyon tudunk, de jó férjékké nem tudunk válni.

Vagy okosabbak vagy ostobábbak vagyunk, mint aminőknek a jó férjeknek kell lenni. Meg aztán annyira nem is szeretünk meg senkit, hogy annak az egynek kedvéért le tudjunk mondani a többiről.

Mikor virágos kert és egy szál virág között lehet választani, bolond aki a virágot választja. A mi természetünk . . .

— Kérlek csak beszélj a magadéról.

— Hát az én természetem megkívánja, az új, meg az új szerelmi hangulatot. Anélkül írni sem tudok.

S még egy van a dologban: a feleségben ritkán

találjuk meg azt az ideált, akit kerestünk. Én sem találtam meg, te sem fogod megtalálni. A házasság csak nyugalmas beamtereknek való, meg csacsiknak, annak aki vagy lusta, vagy élehetlen.

És úgy, de úgy ráun az ember mindig arra az egyre. Ah, az oty unalmas, napról-napra egy arcot látni, egy ajkat csókolni. Próbáltam én hűség maradni, de a hűség már fojtogatni kezdett. Félttem hazamenni, hogy ne lássam otthon azt a megszokott arcot. Ugyanaz a pongyola, ugyanaz a hajvisélet! S az ugyanazon hangon elmondott: mókuskám, drága macskám! Brr, már a lakás ajtajánál megrázódtam. S aztán a jól ismert esókok! Mindig a jobb arcom csókolta meg. Világért sem tévesztette volna el. Mindig ugyanazon a helyen. S a jobb karjával ölelt át, a ballal a hajam simogatta. Sose cserélte volna el! Irtózatossablonjai a gyöngédségnek. Mondom fojtogatott ez az é. Próbáltam hű maradni szerelem nélkül s már-már kezdtem beletörődni az öngyilkosság gondolatába.

Ekkor jött utamba ez a bájos gyerek. Az rázta fel szívemet a lethargiából, az adta vissza munkakedvemet, ambíciómat! Azóta újra élek! Van kedvem az élethez. Megtaláltam a szárnyamat, újra tudok repülni.

— Ha jól emlékezem, így beszéltél akkor is, mikor a feleségeddel jegyben jártál.

— Lehet. De akkor nem hazudtam. Mindig igazat szoktam én mondani.

— Csakhogy gyakran változnak az igazságok.

— Amikor mondok valamit, akkor úgy is érzem. Szerettem én a feleségemet. De hát tehetek én valamit, hogy már nem szeretem? A szerelem jön és megy; magától, mint a napsugár, fény és meleg. Hiábavaló dolgot akarna művelni, aki ezeket le akarná kötni. Nem, nem lehet. A szerelem felséges találmány, azt az Isten találta ki, szükséges rossz intézmény. A gyermek szempontjából. De ahol nincs gyermek, mint minálunk is, ott csak a szerelem kötheti össze a két felet. Ha az nincs meg: váljanak el.

— Hát ti mért nem váltok el?

— Nem tudom neki megmondani, hogy már nem szeretem. Nincs lelkem hozzá. Valahányszor erről akarok beszélni, mindig el fog a zánalom. Meg aztán tudod, sokba is kerül válóper s a tartásdíj sem megvetendő dolog. Amnyiból kijön az egész háztartásunk, amennyit neki magának kellene odafizetnem s mi maradna akkor nekem.

De még sem ez a fődolog. Dehogy. Nem vagyok én olyan anyagias! A fő, hogy sajnálom a szegény asszonyt. Ő nagyon szeret s nincs elég lelki erőm hozzá, hogy kiábrándítsam magamból. Tulságosan gyöngéd az én lelkem! Hidd el pajtás, ez a legnagyobb hibám. Az élet durva, vad és aljas. A ki jól akar élni, annak magának is olyannak kell lenni. A

gyöngéd poétikus lelkek nem boldogulnak itt, azok csak kinlódnak és martiromságokat szenvednek...

S ebben a pillanatban talán meg is volt győződve a jó ur, hogy ő ezen a világon kinlódik és martiromságot szenved.

SAISON.

A REPÜLŐ LÁZADÁS.

Arad, október 17.

Kedves Honisch!

Maga most bámul úgy e, hogy ilyen címet adtam kisdéd levelemnek. Nos, hogy megértse, ez voltaképpen egy nagyon megrövidített cím, a mely eredeti nagyságában így hangzik: „A repülő pénzesszekrény, vagy az ujságokban kitört román lázadás.“

Hahaha! Még most is nevetek, ha rágondolok erre a nagyszerű ujságheccre, a melyet most rendeztek nekünk a derék aradi ujságok.

Ez igazán fejedelmi élvezet volt, látni, hogy egyik lap hogy semmisíti meg a másiknak a szenzációját és meg vagyok róla győződve, hogy ha az egyik ujság, jobb értesülések alapján hamarabb megírta volna, hogy a pápa meghalt, a másik kettő másnap rettenetes szatírával megírta volna azt, hogy a pápa „jól értesült laptárs“ akarata ellenére milyen kitünő étvágygyal fogyasztja el a maga bulyonját és milyen jókedvvel issza a pezsgőt.

És ha az egyik lap szerkesztőjét valami előre nem látható szerencsétlenség folytán a halál kiragadná az élők soraiból és erről csak a másik két ujság hozna híradást, tudom, hogy az a meghalt szerkesztő még a sírból is felkiáltana a riporterjéhez:

— Meg kell írni egy szatirikus cikkben, hogy nem igaz az egész, hogy én élek és az egész csak tréfa volt tőlem.

Annyi bizonyos, hogy Aradon az ujságok számára teremnek a szenzációk. A közönség az mellékes. A fő az, hogy a „mi lapunknak“ legyen meg a szenzáció. Ha ez csak más lapban van meg, akkor nem igaz, sült hazugság és nem egyéb, mint egy felizgatott riporter agy fantáziája.

De hát ki huzza a rövidebbet ebből a furesa konkurenciából? A közönség is, de legjobban maguk a lapok.

Ha én az egyik ujságban pl. egy napon azt olvasnám, hogy magát, kedves Honisch, a király a „pro artis et litteris“-szel tüntette ki, megvetéssel dobnám félre az ujságot, mert tudnám, hogy a másik két ujság okvetlen megcáfolná.

Vagy ha azt olvasnám, hogy Sarkadi Aladár

felrobbantotta a színházat, göresös nevetés fogna el, mert tudnám, hogy másnap egy humorteljes cikkben azt olvashatnám a többi ujságokban, hogy Aradon nines is színház és egy Sarkadi Aladár nevű természettudós a mult XVIII. század végén élt, de azóta ilyen nevű ember nem született ezen a földön.

Az aradi közönség kezd kifáradni a lapok szerelenségein, s az urammal már arról beszélünk, hogy egy pesti lapot fogunk járattni, mert nem tudjuk, hogy az aradi lapokban mit higyjünk el és mit ne?

Egyébként maradjon meg továbbra is jóindulatomban.

Eveline.

U. i. Igaz-e, hogy Fóthi Frida egyáltalán nem fogad udvarlásokat?

Eveline.

MIG MENYDÖRÖG.

Irta: Zboraj Aladár.

Jelenet.

Személyek: Férj. Feleség.

Történik házasságuk második évfordulóján a férj szobájában. Idő zivatarra hajló.

Férj: Az íróasztala mellett ül a karosszékben s ujságot olvas.

Feleség: stilszerűen unja magát és a tálcakendő esipkáját morzsolgatja: Bizony beborul.

Férj: Be. Szünet.

Feleség: Majd ha kívülről tudja már az ujságokat, kikérdezem.

Férj: Tessék?

Feleség: Ugy látom, kívülről tanulja be az egész ujságot: mert már egy félnapja, hogy azt olvassa.

Férj: Nagyon érdekes.

Feleség: Gondolom! Bizony ma két éve érdekesebb dolgot is ismert, mint az ujságot.

Férj: Ma két éve? Miért? Bizonyos vagyok benne, hogy akkor is csak ugy elolvastam a lapokat, mint ma.

Feleség: Téved!

Férj: nyugodtan átlapoz: Meglehet. Nem emlékszem reá.

Feleség: A zsebkendőjét keresve: Vettem észre.

Férj: föltekintve az ujságból: Keres valamit?

Feleség: kitörve: Igen, a lánykori boldogságomat.

Férj: igen nyugodtan: A zsebében keresi.

Feleség: hirtelen fölkel és kiszalad a másik szobába.

Férj: folytatja az ujság olvasást, majd idegesen lecsapva: Ilona!

Feleség: a másik szobából áthallatszik a zokogása.

Férj: Mi baja.

Feleség: zokogva jön: Boldogtalan vagyok. Sna

tom az elveszített lánykori boldogságomat: a karosszékbe ül.

Férj: Mondja csak, miért emlegeti ma mindig boldog lánykorát? Hiszen ha olyan nagyon féltette, nem kellett volna férjhez mennie, nem hurcoltattam én zsendarokkal az oltárhoz, sőt ha jól emlékszem, volt némi része magának is abban, hogy asszonygyá lett.

Feleség: Talán a nyakába varrtam magamat.

Férj: Ha jól veszem észre, mi ma fogunk összeveszni először, noha én nem adtam rá okot.

Feleség: Nem: mi ma utóljára fogunk beszélni egymással, mert én nem maradok egy fedél alatt magával.

Férj: ismét fölveszi az ujságot: Ha megengedi, nem folytatom tovább ezt a diskurzust. Enné még az ujság is érdekesebb.

Feleség: Oh magának már minden érdekesebb, mint én.

Férj: Igazán összeakar velem ma veszni, minden áron?

Feleség: egyszerre zokogásba tör ki: Oh, ha két évvel ezelőtt valaki azt mondja, hogy így kell megcsalódnom.

Férj: Csalódnia? A tenyeremen hordom mióta a feleségem. Minden szeszélye parancs, minden gondolatát kitalálom.

Feleség: közbevág: Ezt csak maga hiszi. Tényleg amióta a felesége vagyok, nap-nap után csak azt tapasztalom, hogy hidegül irántam. Ilyen a férfi. Amig csak udvarol, addig ég, lángol, sziporkázik, de mikor férjjé válik, hirtelen megcsappan a nagy lángolás. Szívesebben olvas az ujságból, mint a felesége szeméből, jobban érdeklí a török-bolgár háború.

Férj: Mint a cselédmizeriák.

Feleség: Nos igen. Egy örökös kifogás, ez az örökös kifogás. Ugy tüntetik fel a feleségüket, mintha semmiről sem lehetne vele másról beszélni, mint kellemetlen dolgokról. Ja persze, a férj uramat nem érdeklí már semmi. Nem foglalkozik a feleségével. Oh, ha arra a megaláztatásra gondolok, amelyben az alatt a két év alatt részem volt. Minden és mindenki előbbrevaló volt, mint én. Ha szórakozott volt, mindig rólam feledkezett meg első sorban, ha jókedve volt, akkor is a feleségéről feledkezett meg. Így menjen férjhez a szegény leány. Oh mit ígért mindent, mielőtt a feleségévé lettem. Emlékezzék csak vissza s mit tartott meg? Semmit.

Férj: a fejét rázza.

Feleség: Igenis, jóformán semmit. Ha tudta, hogy ilyen, miért ámitott. M ért kényeztetett, miért becézgetett lánykoromban. Vagy azt hiszi, most is nem vágyom reá. De most már persze rá sem gondol semmire, megfeledkezik még arról is, hogy ma van az esküvőnk második évfordulója.

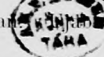
Férj: szólni iparkodik.

Feleség: Ne is kísértse meg mentegetni magát, ez tény, ezt el nem tagadhatja. Heves zokogással. Oh istenem, ninesen boldogtalanabb asszony, mint én. A karosszékbe omlík és zokog.

Férj: gyöngéden közelit hozzá. De Ilona, édes kis bogaram . . .

Feleség: felpattanva. Hozzám ne nyuljon. Irtózom magától. Künn nagyot villámlik, utána hosszantartó menydörgés.

Feleség: a villámlásra halkán felsikolt s befogja a fülét, mikor menydörög és szinte behúzódik a nagy karos-székre.

Férj: izgatottan fel s alá jár a szobában dörgés.

Feleség: szepegye Andor!

Férj: Mit kíván?

Feleség: Kérem, eressze le a függönyöket, úgy félek a villámlástól

Férj: megteszi amit kíván. Ujabb dörgés.

Feleség: szepegye Andor: Van villámhárító ezen a házon?

Férj: Ugyan ne legyen olyan gyerek. Ki félne a villámtól. Hozzámegy s megfogja a kezét, No lám milyen hideg a keze. Elereszti a kezét.

Feleség: Úgy fázom.

Férj: Hozzam a kiskendőjét:

Feleség: N-m, elég ha felmelegíti a kezeimet.

Férj: De hisz maga irtózik tőlem. Odaül a karos-szék támlájára s kezébe veszi a felesége kezét.

Feleség: Emlékezik, ma két éve épen úgy melengette a vasuti kupéban?

Férj: Akkor is menydörgött talán?

Feleség: kacéron a szemébe néz. Igen, de itt! A szívére mutat. És attól a dörgéstől még jobban reszkettem, mint az igaztól és lássa, milyen furesa, maga akkor is épen úgy beszélt, mint most. Azt mondta: ugyan ne legyen olyan gyermek, ki félne a kis urától. Pedig én úgy féltém magától. Menydörgés.

Feleség: összerezzen.

Férj: És ugy-e, hogy semmi félelmes nincsen bennem.

Feleség: mosolyogva simul hozzá: Vagy legalább is nem mondom meg magának. Ismételten elhangzó, meg újra megújuló dörgés.

Férj: Csinos kis égiháboru.

Feleség: még mindig remegve. Nem ül kényelmetlenül azon a karfán? Eltérünk mi ketten is itt a széken?

Férj: nevetve. Ugy látom, mégis csak jobban fél a dörgéstől, mint tőlem. Odaül szorosan melléje.

Feleség: Csacsi, nem félek én magától. Ugyan mitől is félnék. Hiszen maga haragudni se tud reám.

Férj: melegen. Lehet is magára haragudni!? Ha az ember azokba a nagy ártatlan babaszemeibe tekint, egyszerre az arcába szökik a mosolygás.

Feleség: Igen ám, de mikor az emberkém nem látja a babaszemeimet, nem is gondol rájuk.

Férj: Lehet is azokra nem gondolni.

Feleség: No, csak ne tagadja, bizony megfélekedett maga rólam, megfélekedett egészen, még az esküvőnk napjáról is, pedig arról illik ám megemlékezni. Még csak egy szál virágot sem hozott, maga csunya csuka.

No, de meg is bosszulum magamat. Ma kiszedem minden szál bajuszát egyenkint, holnap pedig tejlevelet, sárga répát és rizskása kókot kap ebédre. Tudom istenem, azt a napot el nem feledi soha. Pajkosan tépegetni kezdi a bajuszát. Erős menydörgés.

Feleség: ijedten elereszti a férje bajuszát.

Férj: tréfásan: No látja, odafenn is haragusznak érte, ha a kicsi asszony a férje bajuszát rángatja. Különben nincs igaza. A dolog egyszerűen úgy áll, hogy én reggel vártam, hogy úgy, mint tavaly tette, hajnalban bejön nagy proropejjával a szobámba, fejkötővel, mint valamely anyóka, főzőkanállal, meg egy soha be nem fejezendő kötéssel s komoly méltósággal szónokolni kezd majd: Jó reggelt férj ur! Soha sem fogunk már felébredni, bezzeg, ugy-e szentem, uracskám, az esküvője előtti napon nem volt ilyen álomszuszek. De persze, ma már a maga kalitkájában énekel az arany madár, hát nyugton alszik. Csakhogy jó öreg uracskám elaludta a fiataliságot, háromszázhatvanöt esztendő múlt el azóta s az aranymadárból ime egy vén bóbítás tyuk vált. Látja, így járnak az álmos emberek. — Vagy nem így volt?

Feleség: Maga pedig egyszerre olyan harsány kukorikolásban tört ki, hogy a környék kakasai mind megpukkadtak az irigységtől s az isten tudja honnan elővárszol egy akkora virágcsokrot, hogy majd a derekam szakadt le a hurcolásba s így szónokolt. Már bizony öreg tyukom, a te éberséged sem volt olyan kiváló mert lásd, ha a kis aranymadár bóbítás tyukká nőtt, a gimpli is kakassá emberelte ki magát . . .

Férj: hirtelen átöleli a feleségét.

Feleség: elkapja az ajkát.

Férj: Csak a bóbítájára csak egy ici-pici kis csokrot: Megesókolja a haját.

Feleség: Hohó uracskám, még nem békültünk meg. Menydörög.

Férj: Az óráját nézi: Sőt má maj elkéstünk vele.

Feleség: esodálkozva: Elkéstünk?

Férj: fölkel, s igen ünnepélyes, komolyan ábrázatot vág. Ugy van asszonyom!

Menydörgés:

Feleség: Andor, ne bolondozzon, én félek magától.

Férj: Félhet is! Tudja e hány óra?

Feleség: Nem.

Férj: Fél hat.

Feleség: vidámuló tekintettel. Igen fél hat.

Férj: a szekrényhez megy: Fél hatkor indulunk el otthonról. Ke ében a menyasszonyi csokor. A sok virág elszáradt s a nagy csokor leolvadt egy szál virágra. A szekrényből kivesz egy pompás sörös korsót. Amit a sok fehér virág nem tudott elmondani, talán elmondja ez a egy azt, hogy mim vagy te nekem. Átnyújtja.

Feleség: Átveszi a virágot s halkán felsikolt, a után óvatosan kivesz a virág kelyhéből egy pár brilliánt függőt s hol a ékszeret, hol a férjét nézegeti, míg végre megesókolja a virágot s némán zokogva, boldogan borul a férjére. Szünet. — Majd akadozva, restelkedve szólal

meg: Én is adnék magának valamit, ha megígéri, hogy visszaadja, mert szükség lesz reá nemsokára. A kebléből elővön egy kis horgolt párteklit, rajt hime/ve: „Szertem a papát“.

Férj: Térdre omlik, átöleli s a ruháját csókolja: Én asszonykám, kiesi asszonykám!

Feleség: Oh mondjuk el újra, mindig, örökké, holtomiglan.

Férj: Holtomiglan. Nagy végigringó dörgés.

Férj: Mind a ketten egymáshoz simulva.

Függöny.

... BOR DAL.

Mit ér ez a sok bubánat?
Önmagamtól kérdezem;
Hogyha ez még sokáig tart:
Rosz vége lesz, — érzem!

Szakitok hát a bánattal,
Meg is ülöm a torát:
Koresmárosné, csaplárosné!
Hordja elém a borát . . .

Te meg cigány jöjj közelebb,
Muzsikáld a nótámat!
S tudd meg te is: „egy leányért
Bolondság a bubánat!“ . . .

Baka Elek.

NINO ABBAZIÁBAN.

Irta: Gróf Salburg Edith.

„A papa nem törődik semmit a mamával, s a mama dühös rá.“ Ezt mondta nekem tegnap a mádi, amikor a Strandon a homokban játszottunk. A mádi unokanővérem és tizenhárom éves. Én tizenöt vagyok. De mert a gimnáziumban mindig megbukom s most már harmadszor járok az elsőbe, otthon nem szívesen beszélek a koromról. A mádi az hiszi, hogy nőül fogom venni s már „ugrat“ is. De már a francia kisasszonyának ígértem házasságot, még pedig írásban. A francia tetszik nekem. Nagyon sikkes és úgy tud nézni, hogy gondolatokat ébreszt az emberben. Pedig a gondolatok nem könnyen ébrednek. Tehát van valami abban a francia leányban. Bizonyosan elveszem feleségül. Persze szidni fognak, de ki nem tagadhatnak, mert enyém a majorátus és aztán vége.

A mádi nem olyan ostoba, mint amilyennek látszania kell. Így sokat tud s mindig vigyáznia kell, hogy ezt ne vegyék észre rajta, olyan könnyen kiesszik az ember száján valami meggondolatlanság. A leányok mind sokat tudnak. Egy fiu észre sem venne sok dolgot. Én egyáltalában semmit sem veszek észre s aztán azt mondják a leányok, hogy a „Nino számár.“

És ha számár vagyok is, mit bánom én! manapság már oly sok az okos ember s az okosok oly kevéssé rokonszenvesek, hogy egy számár emberre bukkanni mindig kellemes dolog — mondja a papa. No ja, — tanulni ő se tanult semmit. Valószínűleg ő tőle örökölt az azt hogy semmit se tudok észrevenni. Különb enyém a majorátus.

Ez az Abbazia nagyon szép. Ide kell jönni mindenkinek, aki valaki, mint mi. Vagy Lussinba. A Riviera a zsidóké. Oda majd akkor megyek, ha kitombolom magam s keresek valami dupla milliomos leányt. Ha ugyan nem a mádi mademoisellejét veszem nőül! — Tegnap azt mondta nekem, hogy a mama festi a szemöldökét. Nem tudom miért teszi ezt ha már ugyis mama? . . . Én vagyok itt az a gróf, aki legtöbbet játszik a homokban. Korábban kivettek az idén a gimnáziumból, hogy a bukásom ne legyen olyan nagyon feltűnő. Ha júliusban megbukom, akkor júniusban már mindig vérszegény vagyok s tengeri fürdőbe kell mennem. — Nagyon szívesen megbukom. — Az élet végtelenül szép volna, ha nem volna itt az angolom. Ha egyszer fiaim lesznek, nem fogadok hozzájuk angolt. Furesa ember ez, éjjel soha sínes ithon, nappal meg a kávéházban ül. Ha nem volna angol, akkor azt mondanák rá a szüleim, hogy nevetlen paraszt. De a mi a németnél nevetlen, az az angolnál — angol s tisztelettel bámuljuk és fonttal fizetjük.

Szeretném, ha csak félőráig is búr lehetnék. Az én angolommal megtöltenék egy ágyut s elsütném úgy, hogy shocking szétpukkadna. Ez volna aztán valami! Különb egész angol gyarmat van itt Abbaziában. Hogy egy kisasszony oly vén és oly sovány is lehet, mint amilyen itt néhány miss, azt igazán sohasem gondoltam volna. S ha a zeneker a búr himnuszt játszsza, mind a tempo eltűnnek. Van itt egy öreg lord, aki olyan mosdatlan, mint amilyen én szeretnék lenni s egy fiatal lord, aki mindig a cipőjére köp. Vannak itt aztán mamák is, kiknek soha sínesen egy lányuk, hanem mindig öt. Fiuk nines. S aztán vannak itt olyanok is a cityből, akik mindennap 11-től 1-ig fölosztják Dél-Afrikát s egy pár újfajta humánus büntetést eszelnek ki a buroknak. Azt hiszem, hogy egy zsidó ma már semmi; mindenben lefözi őt az angol. Tenist is játszanak; úgy ugrálnak össze-vissza, mint a golyák. Különb az ismerőseiknek nem köszönnek s azt mondják, hogy ez angol divat.

A mádi szemtelen birka.

— Te — azt mondta ma reggel — én tudom ám, hogy a papád miért olyan kedvetlen s a mamád miért olyan veszekedő.

— Na miért?

— Számár! Mert a papád irigyli Gigisburgot, aki tegnap ide érkezett.

— Azt a Gigisl-t, aki elvált a feleségétől és elvette a színésznőt? (Gróf Gigisburg Zsigmond a neve, de mi csak Gigisnek hívjuk.)

— Igen! — ordít az unokahugom.

Orditania kell, úgy zug a hullámverés.

- És a te papád is szeretne elválni!
- Szentelen!
- De neki nem lehet ám!

S aztán hozzám vágott a mádi egy marok vizes homokot. Ma jól megnéztem séta közben Gigislét. Az új feleségével sétált. Annak az asszonynak vannak ám csak fülönfüggői! Meg kell bámulni. A mademoiselle azt mondja, hogy igen szép családi ékszereket szedett össze az ország valamennyi előkelő családjától, mikor még a színháznál volt. Én nem tudom, hogy érti ezt. Majd megkérem a mádit, hogy magyarázza meg.

Az emberek mind azt mondják, hogy ez a Gigisl érdekes fickó s hogy az újságokban benne van, hogy hogy csinálta. Ez az igaz szerelem! Legjobb, ha az ember ott hagyja feleségét s a színháztól nőszül.

A mama, meg a hölgyek a kezeiket tördelve beszélnek a Gigisl feleségéről, de mind olyan kalapot csináltak, mint a Gigislé. A mádi nagyon rosnyelvű. „Azilyen perszónák miatt nem m gyünk nőül, mi grófnók!” Pedig még csak tizenhárom éves a gyermek.

A papa nem szereti Abbaziát. Ő a reiksrathban van, ahol néha úgy röpdösnek a tintatartók, mint nálunk az iskolában óra közben. A papa liberalis, és egész sereg olyan emberrel fog kezét, akikről a mama azt mondja, hogy nem is lehet őket az emberek közé számítani. Ha itt találkozik velük, mind nagyon konfidensek hozzá, s aztán mi meg szégyeljük magunkat, hogy a papát ismerjük. A papa itt épen nem válik becsületünkre! Nem szívesen sétálunk vele. Nagyon különös ismerősei vannak.

Én ugyan nem sokat törődöm vele, de jobban meg kellene becsülnie magát. No nem? Az a liberalismus különben is csak a népek való. Nekem szerencsére nem kell bajlódnom a liberalizmussal, mert enyém lesz a majorátus, és aztán én miattam ugyan tehet akármit az egész világ . . .

SZÍNHÁZ ÉS MŰVÉSZET.

A mióta megkezdődött a téli évad semmi panasza sem lehet Zilahinak. Nap, nap után elég szép házak előtt játszik a lényegesen megerősödött társulat.

Hogy az új tagok mellett maradjunk, hát egészen őszinteséggel kijelenthetjük, hogy ezuttal Zilahi szerencsés kézzel járt el az új tagok szerződtésével.

B. Maár Julia mellett — kit felesleges a nagyközönségnek be ajánlani — Bonis Lajos az, a ki határozottan egy eddig betöltetlen szerepkört egészít ki. Vidéken nincsen snájdigabb és előkelőbb bonviván színész, mint Bónis Lajos, akit sajnálatunkra valószínűleg tavaszra a fővárosba a Nem-

zeti Színházhoz fognak szerződtesni. Mint tudva is van Bonis a nyár folyamán nagy sikerrel vendégszerepelt a Nemzeti Színházban.

A titok és A hol unatkoznak című darabokban egyszerre a közönség szívéhez férközött Bónis, színpadi kedvessége és tudása által áthatott játékával zajos tetszést aratott. Bónis sokoldalú tehetségének fényes bizonyítéka az, hogy operettekben is behízelgő kedves énekhangjával szívesen látja őt a publikum.

Bónisnak a szalon darabokban igen méltó partnere Aranyosi Janka, a kivél a naív szerepkör teljesen be van töltve. Aranyosi Janka játéka úgy tetszik, hogy mindenkor eléri a művészi magaslatot.

Fóthy Frida szintén új tag, kinek szerződtesését már a nyári színházban való vendégszereplésekor sürgettük. A temperamentumos és szép hangú szubrettet nagyon szívesen látja a közönség a színpadon, eddig a Görög rabszolgá Irisz szerepben aratta a legnagyobb sikert. Az első estén három csokrot és koszorút kapott a kisasszony. Ez talán egy kicsit sok is a jóból. De hát a kritika és a közönség elismerése a fődolog, minden szerelmi és hódítási vágy megnyilatkozása mellett.

Németh János, *Hunyadi* Lászlóban mutatkozott be. A királyt játszotta kellő rutinnal és hanggal is szépen győzte. Sokat ígérő tehetség Simon Jenő, egy nagyobb szerepben is szívesen látnánk.

Nem mulaszthatjuk el megemlíteni, hogy Könyves Jenőnek igen elismerésre méltó sikere volt *Bánk bánban* és *Ocskay brigadérosban*. Mind a két darabban a címszerepet játszotta. Bánk bánt nemes hévvel és tudással kreálta. Ugy szintén a szilaj lelkű Ocskay brigadérossal is a közönség osztatlan tetszését megnyerte. Ennek jeléül koszorút is kapott.

Zilahi még mindég nem szünt meg azon munkálkodni, hogy társulatát olyan nivóra emelje a melyen rég volt az aradi színészet. Már a most játszó új tagok szerződtesésével annyira megerősítette társulatát, hogy a közönségnek semmi agályai sem lehetnek az iránt, hogyha színházba mennek, hogy nem igazán művészi előadást fognak élvezni.

Tavasztól szerződtesette még Zilahi: Hadrik Anna hősnőt. Komlóssy Ilonka naivát. Továbbá Ternyei Lajos szerelmes színészt és Márton Lajos tenoristát. Szóval Zilahi Gyula mindent elkövet, hogy sikerre vezesse az aradi színművészetet. H. I. I.

*

Fifin. Sok előadást lehet jósolni ennek a kedves tárgyú operettnak, melyben a főszerepet Rózsa Lili játsza igen kedves kuplék és művészi táncbetétekkel.

A NAGY VILÁGBÓL.

× **Robelli és Almási Lola** Talán, lehet valószínű is, hogy az utóbbi névnek már semmi köze a másikhoz. A lapok, de még a fővárosiak is a szélhámos vivőmester nevével kapcsolatban emlegetik Almási Lola nevét is. Csodálatos dolog, hogy egy édes szerelmi csintalanságot mennyire, de mennyire nem tudnak elfelejteni azok az urak, akik az ilyen híreket tolluk alá szokták venni.

Legalább a közjó érdekében az ilyen botrányos hírekből el kellene hagyni azt a nevet, a melynek már semmi köze a szélhámos Robelli névhez.

De hát ki tehet arról, hogy az ilyen botrányos híreknél, pikáns mártással és inyesiklandozó izzel feleresztett cikkelyeket a közönség milyen mohó élvezettel szereti olvasni. Még inkább akkor, ha személyesen is ismeri a hőst, vagy a hősnőt. Ez lesz oka aztán annak, hogy ha Robelliből rabló, vagy gyilkos lesz, átkos neve mellől soha, még évtizedek múlva sem fog hiányozni Almási Lola neve, a ki fő, fő okozója volt Robelli első híres cselekedetének. Elvégre pedig, melyik bátor férfiú nem adná oda zálogul még életében lelkét az ördögnek, egy nagyon kedves színészi kokotte szerepkörre születtett vénuszi szépségnek, kilátásba helyezett szerelméért.

Hogy pedig Almási Lola neve mennyire aktuális Amor istennek szárnyas nyilacsckájával röpitgetett szerelmi eselszövényekben, arra igen fényes bizonyíték a színházi törvényszéknek legutolsó jegyzőkönyvi kivonata, melyet ide iktatunk:

— Ön igen tisztelt művész nő azzal van vádolva, hogy az igazgatóság tudta, engedelmese és beleegyezése nélkül elhagyta a város területét. Védekezék hogy miért, mi oknál fogva tette ezt a súlyos ballépést? Mert tudnia kell igen tisztelt művész nő, hogy gázsijának igen jelentékeny hányadába kerül az ilyen ballépés, ha azt kellő igaz okkal menteni nem tudja.

Almásy Lola bájos habfehér arcát gyenge, átlátszó rózsás pír futotta be és minden pózolás nélkül a következőt mondta:

— Eltekintve attól, hogy a gázsimra füttyülök, mert az nekem tizedranguan mellékes, de azért mégis kénytelen vagyok az igazságot bevallani, mert az elismert jó hírnevem érdekében kötelességem. Tehát tudja meg a tisztelt törvényszék, hogy én nem voltam a városból távol csupán egy, a város területén levő szőlőben, ahol a *„őlegényem K . . . ly szüretelt . . .*

A színházi törvényszék egyhangulag felmentette a bájos művésznőt.

× **Politikai hangulat.** Rettenetes bizonytalanság van az egész országban. Már szinte kifáradtak az emberek a sok találgatásoktól. Mindennap úgy változnak a nevek a miniszterelnökjelöltek listáján, mint akár csak a sorsjegyszámok az árvafiu, vagy leány kezében mikor az urnából kezébe veszi a szerencsét és boldogságot hozó számot.

Hogy milyen szerencse és boldogság vár Magyarországra a leendő miniszterelnöktől, azt bizony nagyon nehéz volna megmondani. Egyelőre hát csak türelem és nyugalom a szerencsekerék majd csak eldönti Magyarország sorsát. Csakhogy az a baj, hogy hazánk sorsának számát sohase bízták ártatlan, magyart szerető kezekre.

△ **Oláh mozgolódások.** A mint a vészes hírek mondják, az oláhok újra azt a manővert alkalmazták a magyarok ellen, amint azt a multakban tették. Papjaik, tanítóik izgatnak a magyarság ellen, sőt mi több, még fegyverkeznek is.

Ugyan, ugyan mit akarnak ők mindezzel elérni. Miért is fészkelődnek annyira, hiszen végeredményben csakis ők fogják a rövidebbet húzni. Mit áskálódnak, mit agyarkódnak a magyarra? A helyett, hogy inkább haládatosak lennének a magyarok, a magyar nemzet iránt, melynek szárnyai alatt mindig biztos lesz az ő megélhetésük és kulturális művelődésük. Tehát csak hátrább az agarakkal, mert végeredményben mégis baj talál lenni! . . .

△ **Az aradi Weitzer János waggongyár.** Folyó hó 21-én tartja a waggongyár részvénytársasága XI. rendes évi közgyűlést. Nevezetes ez a közgyűlés arról, hogy a vállalat hosszú idő után most fizeti a legnagyobb összegű jutalékot a részvényeseknek.

Feltűnően szép nyereséget mutat a mérleg. Nagyon meglátszik az, hogy a waggongyár *Herzl Bernát* igazgató személyében milyen vasszorgalmu és elismerésre méltó, szakavatott főnökre talált.

Már előre is meg vagyunk győződve arról, hogy a közgyűlés kellő méltánylásban fogja részesíteni *Herzl Bernát* igazgatót, a kinek alig egy éves igazgatói működése a waggongyár üzleti sikereit annyira emelni tudta.

△ **Deutsch testvérek áruháza.** Ez a tekintélyes és országos hírű cég a Szabadság-térről az Andrassy-térre, az új minorita palotába helyezte át üzletét. A fényes és párt ritkító üzletet *Központi divátáruháznak* nevezték el az élelmes tulajdonosok. Olyan pazar berendezéssel látták el az áruház telsejét, hogy akár Párisban is feltűnést kel-

tene Ha betekint az ember az üzletbe, minden a disztíngvált izlésről tesz bizonytságot.

Az árukat csakis első kézből szerzi be a cég. És hirneve elismert megbízhatósága a cégnek évtizedes bizalmat és elismerést szerzett.

A legkeresettebb női ruhakelme különlegességek, női és férfi fehérműiek, menyasszonyi kelenyék csakis *Deutsch testvérek Központi divatáruházában* szerezhetők be legelőnyösebb árak mellett.

A közelebbi számok valamelyikében az előkelő áruház impozáns belső berendezését is bemutatjuk képekben.

A nagy közönség szíves figyelmét felhívjuk a cégnek a borítékon levő hirdetésére.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Kéziratokat nem adunk vissza. Folyóiratunkat érdeklő szellemi közlemények Arad, Szabadság-tér 16. szám alá címzendők.

Alföldi hírességek. Ezentul minden számban megírunk és lehetőleg képben is bemutatunk egy-egy alföldi híres embert. Irjuk pedig az illető hírességét úgy amint az illető azt megérdemli. Ha valaki olyan dolgok miatt lesz híres-é, ami a magyarságnak, a társadalomnak, a tisztességnek a megrontására irányul: azt minden esetre úgy írásban, mint képen, hiven fogjuk visszaadni.

Ártatlan koszorúk. Arad. Nem illik álnév alá rejtőzni ha másokat meggyanusítunk. Ha a nevé tudatja velünk a cikkét átsimitva közöljük. Hogyha aztán önnök meggyülik a baja az illetőkkel, mi mossuk kezeinket.

Z. M. Arad. Kritikai véleményt a következő számban mondunk.

H. S. Budapest. Prózai dolgozatait egyelőre nem díjazhatjuk. Ha szorgalmas és aktuális lesz, tárgyalhatunk majd róla.

Nem közölhetők. Ismeretlenek. — Őszi hangulat. — Tékozló hazafi. — Deák emlék. — Mária szerelme. — Dalok.

× **A Hungára** kávéházat, városunk ezen egyik legelőkelőbb, fényesebb és szolidabb üzletét az új tulajdonos: *Skeryula István*, (ki már is nagy mérvben kiérdemelte uri közönsége bizalmát és tiszteletét), meglepő elegánsul renováltatta és rendezte be. Érthető tehát, ha az intelligencia még fokozottabban pártolja a törekvő, hazafias kávést, ki arra valóban minden tekintetben rászolgál.

○ **Valóban teljes elismerés** illeti Meistrovits János magyarádi szőlőbirtokost, városunk érdemes és köztisztelt polgárát, hogy a „**Magyar Király**”-hoz címzett népszerű vendéglőben az aradhegyaljai zamatos és messzehíres borokból **állandó kiállítást** rendezett be. Nagy és nemes szolgálatot

teljesített a puritán jellemű szőlőbirtokos ez által, mert ekként különösen a vidéki közönségek is módot nyújtott arra nézve, hogy az aradhegyaljai fajborokat azok természetes minőségében megismerhesse. Az állandó borkiállítást a legmelegebben ajánljuk a t. közönség figyelmébe.

*

△ **Nagy művészet** az olesó bevásárlás! Ezt a művészetet elsajátíthatja bárki, ha **Porter Vilmos Nagy Áruházában a Szabadság-téren** fedezi szükségletét. — Kétszeresen nyer ezzel, mert először: mindent olesóbban vesz, és másodsor: ingyen kap művésziesen kidolgozott és retusírozott életnagyságu fényképet. Ezért jelszó gyanánt hirdetjük: **Vásároljunk Porter Vilmos Nagy Áruházában!**

Az „**ALFÖLD**” első kötetéhez művészes kivitelű bekötési táblák **2** koronáért a kiadóhivatalban megrendelhetők. Arad, József főherceg-ut 22.

Kérjük azokat a t. vidéki előfizetőket, a kik az előfizetéssel hátralékban vannak, szíveskedjenek az előfizetési díjat beküldeni, mert ellenesetben postai megbízást leszünk kénytelenek küldeni, a mi több költséggel jár.

Mi aradiak Budapesten a New-York kávéházban találkoznak.

EMKE gyűjtőt kérjen mindenki!

DEUTSCH IZIDOR

ÓRÁS ÉS ÉKSZERÉSZ

ARAD, TEMPLOM-UTCZA, MINORITA-PALOTA.

Legolcsóbb bevásárlási forrás

óra-, ékszer-, arany- és ezüstműekben.

Legnagyobb választék!

Ékszertárgyak,

tört arany-, ezüstműek és zálogcédulák

a legmagasabb árrban megvételnek.

Hoffmann Sándor

A R A D,

==== Színház épület. Szabadság-tér sarok. ====

Városi és megyei telefon 10.

Rumburgi vászon (51 rőfös)	Korona	48.00—95.00	Női chifon Corsetta	2.00—12.—
Creas és irrhoni vászon		9.50—22.00	Női alsó szoknya és nadrág	2.00—9.—
8/4 alsó lepedő vászon méterenként		1.30—2.20	Ágyhuzat chifon vagy vászonból	16.00—85.—
10/4 paplan lepedő „		1.60—2.80	Alsó lepedő darabja	2.30—3.60
Törülközők méterenként		—55—90	Fegyhb. zban kötött jó harisnya fekete	
„ duczatja		7.00—12.00	és szines 3 pár	2.00
Asztali készletek 6 személyre		8.50—22.—	Zsebkendő ajour széllel	4.00
Női chifon, vászon és batiszt ingek		1.35—12.—	Vászon és batiszt zsebkendők nagy választékban.	

☞ Az összes czikkekből minták vagy egyes darabok legnagyobb készséggel vidékre is küldetik. ☞ Gyermekek kelengye költségvetést kívánatra készséggel szolgálók ☞
 ☞ Elvem: Nagy forgalmat olcsó és szolid árak mellett elérni. ☞ Valódi „Schroll”-féle chifon gyári áron végben vagy méterenként ☞

==== VÁSZON ÉS FEHÉRNEMÜEK ====

HOFFMANN SÁNDORNÁL ARADON.

Városi és vidéki telefon 71.

Városi és vidéki telefon 71.

FEJÉR GYULA

TEA-, RUM-, FÜSZER-, CSEMEGE- ÉS ÁSVÁNYVIZ KERESKEDÉSE

József főherczeg ő cs. és kir. fensége udvari szállítója.

TEMPLOM-UTCZA 1. SZ. ARADON, A „FEHÉR KUTYÁ”-HOZ.

Van szerencsém alábbi hirdetésemre a nagyérdemű közönség szives figyelmét fölhívni és ez alkalommal föl-kérni, hogy előforduló szükségleténél becses megbízásaival szerencsétlenül méltóztassék. Biztosíthatom, hogy mint ez-ideig, úgy ezután is mindenkor pontos és gyors kiszolgáltatásról, kitűnő, jó minőségű árukról és olcsó árakról gondoskodom.

Ájánlataim a következők: Valódi londoni ananasz, jamaikai és demarara rumok. — Eredeti orosz és kínai teák. — Különös figyelemre méltók az Imperial-elegy, Karlsbadi, Viktória és Császár-keverék teáim. — Mindenkor friss minőségű Kabos, Orosz, Schmidt és angol tea-sütemények és Dessert-szeletkék. — Legfinomabb szalon, fonda és csokolád-czukorkákat. — Mindennemű friss déli gyümölcsök czukorba mártva. — Suchard, Fiume, Küferle és Lejet-fele csokoládék. — Eredeti Bozeni befőtt gyümölcsök nagy választékban. Borsó-, gomba-, zöldbab-, ugorka- és olajbogyó-conservek.

Kirándulásokhoz: Nyelv, sódar, bornyuszelet, gulyás és hal-conservek. — Eredeti francia, milanoi és honi csemege-sajtok. — Gothai, braunshweigi, frankfurti, berlini, kassal husfélek. — Hídag feivágottak. — Magyar és francia pezsgő-borok a legelső czégektől. — Amsterdami, zárai, francia és magyar készítményű likörök. — Magyar-rádi erdélyi, ménesi tokaji csemege-borok. — Magyar és francia cognacok. — Mindennemű páczolt, füstölt halak, angolna, pisztráng, lazac, orsovai és elbai Caviar.

Friss töltésű ásvány-, gyógy- és savanyúvizek. — A legjobb fűszerárak és csemegefélék. — Szobabeeresztési szerek, lakkok és festékek. Mosdószappanok és pipereczkék.

☞ Készpénzfizetésnél 2 százalék jutalék. ☞

Fióközletem József főherczeg-ut 12. szám.

Csomagolásért vidékre nem számítok föl semmit.